

Sygn.akt **IC 834/16**

Dnia 8 grudnia 2016r.

Sąd Okręgowy w Nowym Sączu I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący : SSO Małgorzata Franczak – Opiela

Protokolant : st. sekr. sąd. Jadwiga Pietrzak

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 8 grudnia 2016r. w N.

sprawy z powództwa **Banku (...) S.A. z siedzibą w W.**

przeciwko **M. Z.**

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej M. Z. na rzecz powoda Banku (...) S.A. z siedzibą w W. kwotę 88.167,66 zł (osiemdziesiąt osiem tysięcy sto sześćdziesiąt siedem złotych 66/100) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie co do kwoty 9.520,09 zł od dnia 14 kwietnia 2016r. do dnia zapłaty,

II. w pozostałym zakresie powództwo oddala,

III. oddalić żądanie pozwanej rozłożenia na raty zasądzzonego w punkcie I świadczenia,

IV. zasądza od powoda na rzecz pozwanej kwotę 8.123,00 zł (osiem tysięcy sto dwadzieścia trzy złote 00/100) tytułem kosztów postępowania.

Sygn. akt I C 834/16

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 8 grudnia 2016 roku

W dniu 14 kwietnia 2016 r. Bank (...) S.A. z siedzibą w W. wniósł do Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie pozew (k. 1 – 7) w elektronicznym postępowaniu upominawczym w którym domagał się wydania wobec pozwanej M. Z. nakazu zapłaty na kwotę 490.706,28 zł wraz z umownymi odsetkami w wysokości 7,8500% w stosunku rocznym od kwoty 412 058,71 zł od dnia 8 kwietnia 2016 r. do dnia zapłaty oraz kosztami procesu. Uzasadniając pozew, powód podał, że zobowiązanie pozwanej wynika z nieterminowej spłaty kredytu zaciągniętego w dniu 31 stycznia 2013 r.

W dniu 6 lipca 2016 r. tut. Sąd wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym w którym w całości uwzględnił powództwo (k. 82).

Powyższy nakaz zapłaty pozwana zaskarżyła w całości (k. 88 - 92) i w pierwszej kolejności wniosła o odrzucenie pozwu na zasadzie art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c. ewentualnie o umorzenie postępowania w zakresie kwoty 402.538,62 zł, a w dalszej kolejności wniosła o oddalenie powództwa w całości. W uzasadnieniu swojego stanowiska podała, że w dniu 31 stycznia 2013 r. zawarła ze stroną powodową umowę kredytu budowlanego w kwocie 405.000 zł z przeznaczeniem na sfinansowanie nabycia domu jednorodzinnego. Następnie w dniu 23 lipca 2014 r. Sąd Okręgowy w Nowym Sączu w sprawie o sygn. akt II 1 K 31/14 wydał wyrok na mocy którego orzekł wobec pozwanej środek karny w postaci obowiązku naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz Banku (...) S.A kwoty 403.326,07 zł. Kwota ta różni się od kwoty wskazanej w umowie kredytu, ponieważ do czasu wydania wyroku karnego, pozwana dokonywała regularnych spłat wobec banku wynikających z umowy, które sukcesywnie zmniejszały istniejące zobowiązanie. Wysokość zadłużenia w banku determinowała bowiem wysokość zasądzzonego przez Sąd obowiązku naprawienia

szkody. Pozwana wskazała, że nie kwestionuje swej odpowiedzialności za wyrządzoną szkodę, natomiast neguje dopuszczalność dochodzenia od strony powodowej w drodze procesu cywilnego zapłaty wskazanej kwoty, skoro wyrokiem wydanym w postępowaniu karnym nałożony został na nią obowiązek naprawienia szkody w związku z tym samym zobowiązaniem.

W piśmie z dnia 25 sierpnia 2016 r. powód cofnął pozew bez zrzeczenia się roszczenia w zakresie kwoty 402.538,62 zł, a co do kwoty 88.167,66 zł podtrzymał żądanie. W uzasadnieniu przyznał, że wobec pozwanej zapadł wyrok karny skazujący na mocy którego wobec pozwanej orzeczono środek karny w postaci obowiązku naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz banku kwoty 403.326,07 zł, stanowiącej niespłacony kapitał kredytu. W związku z powyższym powód, na podstawie art. 203 k.p.c. cofnął pozew bez zrzeczenia się roszczenia w zakresie dochodzonej pozewem kwoty kapitału tj. 402 538,62 zł. Następnie wskazał, że zgodnie z poglądem wyrażanym w doktrynie wyrok orzekający obowiązek naprawienia szkody nie ma powagi rzeczy osądzonej ani co do roszczeń, o których nie orzeczono, ani co do tych, o których orzeczono, lecz nie po myśli pokrzywdzonego i że możliwe jest dochodzenie wspomnianych roszczeń w późniejszym postępowaniu cywilnym.

Postanowieniem z dnia 15 września 2016 r. (k. 112 – 113) Sąd umorzył postępowanie w zakresie kwoty 402.538,62 zł (pkt I) oraz oddalił zarzut pozwanej zmierzający do odrzucenia pozwu (pkt II).

W ostatecznie sprecyzowanym żądaniu pozwu Bank (...) S.A. z siedzibą w W. domagał się zasądzenia od pozwanej M. Z. kwoty 88.167,66 zł z odsetkami umownymi w wysokości 7,8450% od kwoty 9.520,09 zł od dnia 8 kwietnia 2016 r. do dnia zapłaty. Nadto strona powodowa domagała się zasądzenia od pozwanej kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Pozwana M. Z. także ostatecznie nie kwestionowała dochodzonych przez powoda należności, w tym tych dotyczących odsetek, jednakże powołując się na swoją złą sytuację majątkową wniosła o rozłożenia świadczenia na raty w kwotach po 500 zł miesięcznie. Nadto wniosła o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego przy uwzględnieniu art. 100 k.p.c.

Odnosząc się do powyższego wniosku pozwanej o rozłożenia na raty, powód zażądał jego oddalenia podnosząc, że spłata należności w kwotach po 500 zł trwałaby ponad 14 lat. Na wypadek jednak gdyby ten wniosek pozwanej został uwzględniony, powód wniósł, aby w wyroku orzeczono, iż uchybienie w spłacie którejkolwiek z rat powoduje, że cała należność jest postawiona w stan wymagalności.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 9 grudnia 2012 r. A. M. zawarł z pozwaną przedwstępną umowę sprzedaży, której przedmiotem był dom w zabudowie bliźniaczej przy ul. (...) w N.. Strony umowy postanowiły, że przyrzeczoną umowę sprzedaży opiewającą na kwotę 400.000 zł zawrą do dnia 31 stycznia 2013 r.

W dniu w dniu 10 grudnia 2012 r. w N., M. Z. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadziła do niekorzystnego rozporządzenia mieniem Bank (...) S.A. (obecnie Bank (...) S.A.) wprowadzając w błąd pracownika banku co do autentyczności przedłożonych danych oraz zamiaru i możliwości spłaty kredytu, przedkładając uprzednio przerobione przez siebie dokumenty w postaci:

- PIT 36 za rok 2011, w ten sposób, że po uprzednim zeskanowaniu przerobiła poszczególne dane w rubrykach dotyczące dochodu i przychodu;
- podatkową księgę przychodów i rozchodów za październik 2012 r. w ten sposób, że zmieniła w prowadzonej przez siebie wersji elektronicznej tej księgi kwoty w kolumnach 7, 9, 13 i 14, a następnie je wydrukowała i przedłożyła jako autentyczne, jak również przedłożyła nierzetelne oświadczenie co do rocznej struktury przychodów za rok 2011 i 2012, które dotyczyły okoliczności o istotnym znaczeniu dla uzyskania kredytu i nie mając zdolności kredytowej wyłudziła kredyt budowlany w kwocie 405.000 zł oraz umowę na kartę kredytową płatniczą nr (...) z

limitem kredytowym 1.000 zł na szkodę ww. banku. Oprocentowanie tego kredytu wynosiło 7,8450% w stosunku rocznym

Na mocy wyroku Sądu Okręgowego w N. (...) z dnia 23 lipca 2014 r., sygn. akt II 1 K 31/14, za powyższy czyn stanowiący występki z art. 297 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. i art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., M. Z. została skazana na karę 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności, nadto orzeczono wobec niej środek karny obowiązku naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem poprzez zapłatę na rzecz Banku (...) S.A. kwoty 403.326,07 zł.

Dowód: przedwstępna umowa sprzedaży z dnia 9 grudnia 2012 r. k. 33; wyrok Sądu Okręgowego w N. (...) z dnia 23 lipca 2014 r., sygn. akt II 1 K 31/14 k. 95 - 99; umowa kredytu budowlanego z dnia 31 stycznia 2013 r. k. 21 - 28.

W dniu 31 stycznia 2013 r. pozwana złożyła oświadczenie o poddaniu się egzekucji w przypadku dochodzenia przez powoda roszczeń z tytułu ww. kredytu.

Na mocy umowy z dnia 12 lutego 2013 r. pozwana kupiła od A. M. użytkowanie wieczyste nieruchomości gruntowej położonej w N. stanowiącej działkę nr (...) w obrębie (...) o pow. 350 m² będącej własnością gminy N., dla której prowadzona jest KW nr (...), oraz budynek mieszkalny stojący na tej działce. Na zabezpieczenie wiarygodności wynikającej z umowy kredytu budowlanego M. Z. ustanowiła na rzecz powoda, na użytkowaniu wieczystym ww. nieruchomości oraz na znajdującym się na niej budynku mieszkalnym, hipotekę do sumy 607.500 zł.

Pismem z dnia 13 listopada 2013 r. powód wypowiedział pozwanej umowę kredytu, a powodem tego było zaprzestanie spłacania kredytu.

Dowód: oświadczenie o poddaniu się egzekucji z dnia 31 stycznia 2013 r. k. 78; pismo powoda z dnia 13 listopada 2013 r. k. 77; akt notarialny rep. A nr (...) z dnia 12 lutego 2013 r. k. 30 - 32; historia spłaty kredytu k. 34 - 35.

W dniu 7 kwietnia 2016 r. powód wystawił wyciąg z ksiąg bankowych w świetle którego pozwana była zobowiązana do zapłaty na jego rzecz na tamten dzień kwoty 490.706,28 zł na co składały się:

- 402.538,62 zł tytułem niespłaconego kapitału,
- 9.520,09 zł tytułem odsetek umownych liczonych od kwoty kapitału według oprocentowania wynikającego z umowy,
- 78.647,57 zł tytułem odsetek karnych naliczanych od kwoty kapitału, liczonych od dnia 20 sierpnia 2013 r. do dnia 6 kwietnia 2016 r. według stałej stopy procentowej w wysokości 1,5 podstawowej stopy procentowej, jednak nie więcej niż czterokrotność stopy kredytu lombardowego NBP obowiązującego w okresie naliczania odsetek

Dowód: wyciąg z ksiąg bankowych z dnia 7 kwietnia 2016 r. k. 20.

Pozwana M. Z. ma 42 lat i z zawodu jest marketingowcem. Od 2006 r. prowadzi działalność gospodarczą z zakresu usług biurowych z czego osiąga miesięcznie dochody w kwocie 3.000 - 3.500 zł. Mieszka w N. wraz z synem i partnerem, który prowadzi działalność gospodarczą z zakresu usług reklamowych z czego osiąga dochody wynoszące około 1.000 zł. Dom w którym mieszkają stanowi własność pozwanej i ma powierzchnię wynoszącą około 220 m². Wśród kosztów jego utrzymania znajdują się opłaty za: prąd (około 400 zł), wodę (1.200 na kwartał), podatek od nieruchomości (176 zł rocznie), śmieci (67 zł). Za przedszkole syna pozwana płaci 400 zł. Wobec pozwanej prowadzonych jest kilka egzekucji komorniczych na łączną kwotę około 600.000 zł. Egzekucje te są wynikiem uzyskania przez pozwaną kredytów w skutek przestępczego działania. Nieruchomość na której mieszka M. Z. jest zajęta przez komornika. W skład majątku pozwanej wchodzi także udział 1/2 domu mieszkalnego przy ulicy (...) w N. w którym obecnie mieszka jej matka (która ma ustanowione prawo dożywocia) oraz siostra z synem, która jest współwłaścicielką. Należący do powódki udział w tej nieruchomości został zajęty przez Prokuraturę Rejonową w N. (...) na poczet zabezpieczenia w związku ze sprawą karną. M. Z. jest również właścicielem samochodu S. (...) rocznik

2008 o wartości 30.000 zł, który także jest zajęty przez komornika. Osiągane przez pozwaną dochody nie zostały zajęte przez komornika, gdyż porozumiała się z nim, iż na poczet spłaty zadłużenia będzie co miesiąc spłacała po 1.200 zł. W dacie, gdy uzgadniana była wysokość tej kwoty partner pozwanej pozostawał na jej utrzymaniu, gdyż był bezrobotny. W związku z prowadzoną działalnością gospodarczą M. Z. nie ma zobowiązań wobec dostawców.

Dowód: zeznania pozwanej od 00:11:04 k. 138v – 139.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie przedłożonych w toku sprawy dokumentów, których wiarygodność i autentyczność nie zostały przez strony podważone, nie wzbudziły także podejrzeń Sądu oraz na podstawie zeznań pozwanej, które Sąd uznał za wiarygodne w całości. M. Z. zeznawała na okoliczność jej obecnej sytuacji rodzinnej, zarobkowej i majątkowej i w ocenie nie było podstaw, aby zeznaniom tym odmówić wiary.

Sąd zważył co następuje:

Powództwo zasługuje na uwzględnienie.

Wierzytelność dochodzona pozwem wynika z umowy kredytu zawartej przez pozwaną. Przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu (art. 69 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe, Dz.U. z 2015 r., poz. 128 t.j. ze zm.).

Pozwana, której kredyt został udzielony, zobowiązana była do jego zwrotu. W związku z faktem, iż nie spłacała rat kredytu to przedmiotowa umowa została zasadnie wypowiedziana przez powoda. Skutkiem tego cała niespłacona kwota należności głównej (402.538,62 zł) stała się wymagalna. Kwota ta stanowiła rzeczywistą szkodę powoda (damnum emergens) i jako taka została uwzględniona w wyroku karnym. Powód poniósł jednak także szkodę związaną z utraconymi korzyściami w postaci odsetek które za okres od 20 maja 2013 r. do 31 grudnia 2013 r. wyniosły 9.520,09 zł (odsetki umowne), a za okres od 20 sierpnia 2013 r. do 6 kwietnia 2016 r. wyniosły 78.647,57 zł (odsetki karne).

W toku sprawy pozwana nie kwestionowała powództwa zarówno co do zasady, jak i co do wysokości. Także w ocenie Sądu brak jest podstaw do kwestionowania powództwa co do zasady i co do wysokości, a więc co do łącznej kwoty 88.167,66 zł i dlatego Sąd ją zasądził. Co się zaś tyczy odsetek których powód domagał się w wysokości umownej (7,8450% w stosunku rocznym) od kwoty 9.520,09 zł od dnia 8 kwietnia 2016 r. to w ocenie Sądu żądanie to zasługiwało jedynie na częściowe uwzględnienie. Należy bowiem mieć na uwadze, że żądanie to polega na domaganiu się odsetek od odsetek, która to sytuacja jest uregulowana w art. 482 k.c. stanowiącym, że od zaległych odsetek można żądać odsetek za opóźnienie dopiero od chwili wytoczenia o nie powództwa, chyba że po powstaniu zaległości strony zgodziły się na doliczenie zaległych odsetek do dłużnej sumy. Przepis ten określa zatem początkowy termin od jakiego można domagać się odsetek od zaległych odsetek i jest to dzień wytoczenia o nie powództwa. Już z tego wynika zatem, że datą początkową naliczania odsetek żądanych przez powoda może być najwcześniej dzień 14 kwietnia 2016 r. tj. dzień kiedy wniesiono niniejsze powództwo do Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie. Jeśli zaś chodzi o dopuszczalną wysokość odsetek to nie może ona wynosić więcej niż wysokość odsetek ustawowych za opóźnienie (art. 481), które obecnie wynoszą 7% w stosunku rocznym (obwieszczenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 7 stycznia 2016 r. w sprawie wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie; M.P. poz. 47). Zatem skoro powód domaga się odsetek umownych wynoszących 7,8450% to jego żądanie było w tym zakresie wygórowane i mogło zostać uwzględnione przez Sąd do wysokości odsetek wynoszących 7% w stosunku rocznym.

Z przywołanych względów Sąd uwzględnił powództwo jak w pkt I sentencji wyroku, a w pozostałym zakresie je oddalił o czym wyrzekł w pkt II sentencji wyroku.

Odnosząc się do złożonego przez pozwaną wniosku o rozłożenie zasądzonego świadczenia na raty – z uwagi na jej sytuację ekonomiczną - na mocy art. 320 k.p.c., należ wskazać, że przesłanką zastosowania tego przepisu jest

ustalenie, że w danej sprawie zachodzi wypadek szczególnie uzasadniony; decydują o tym okoliczności konkretnej sprawy. W orzecznictwie podnosi się, że w zasadzie chodzi o okoliczności dotyczące pozwanego dłużnika, jego sytuację osobistą, majątkową, finansową, rodzinną, które powodują, że nierealne jest spełnienie przez niego od razu i w pełnej wysokości zasądzonego świadczenia. Rozważając rozłożenie zasądzonego świadczenia na raty, sąd orzekający nie może jednak nie brać pod rozwagę sytuacji wierzyciela. Również jego trudna sytuacja majątkowa może bowiem co do zasady przemawiać przeciwko rozłożeniu zasądzonego świadczenia na raty, ponieważ sąd nie powinien działać z pokrzywdzeniem wierzyciela (zob. wyrok SN z dnia 9 kwietnia 2015 r., sygn. akt II CSK 409/14, Legalis nr 1231752).

W kontekście powyższe stwierdzić należy, iż okoliczności niniejszej sprawy nie uzasadniają tak znaczącego uprzywilejowania pozwanej kosztem powoda. Należy bowiem mieć na uwadze, że powód dochodzi odszkodowania za szkodę wyrządzoną mu przez pozwaną przestępstwem. Wyrządzając szkodę M. Z. winna liczyć się z obowiązkiem jej naprawienia, niezależnie od swej sytuacji majątkowej. Prawo cywilne nie uzależnia przecież tego obowiązku od sytuacji majątkowej sprawcy szkody. Sąd nie dostrzega w okolicznościach rozpoznawanej sprawy jakiegokolwiek okoliczności, która usprawiedliwiłaby sytuację, w której powód, który poniósł szkodę w efekcie przestępczego działania pozwanej, miałby ponosić konsekwencje sytuacji osobistej sprawcy szkody, która uzyskując świadczenie pieniężne osiągnęła przecież korzyść majątkową wskutek przestępczego działania. Wprawdzie uregulowane w art. 320 k.p.c. udogodnienie dla dłużnika obowiązującego do spełnienia świadczenia pieniężnego przewidziane jest na wypadek, w którym jego spełnienie w postaci wynikającej z przepisów prawa regulujących dany stosunek prawny byłoby dla niego niemożliwe do wykonania, bądź co najmniej poważnie utrudnione i narażałoby go lub jego bliskich na niepowetowane szkody, jednak zastosowanie tego przepisu nie może abstrahować od okoliczności konkretnej sprawy. Pozwana знаła swe możliwości majątkowe i zarobkowe. Musiała je uznawać za niewystarczające do uzyskania kredytu w kwocie 405.000 zł, skoro w sposób przestępczy doprowadziła do zawarcia z powodem umowy w tym przedmiocie i uzyskania świadczenia pieniężnego, którego nie otrzymałaby, gdyby powód znał rzeczywisty stan rzeczy. Pozwana osiągnęłaby więc dodatkową korzyść z przestępczego działania, poza samym uzyskaniem środków pieniężnych z kredytu, wynikającą z zastosowania art. 320 k.p.c. Poza tym zwrócić trzeba uwagę na to, że zaproponowana przez pozwaną wysokość miesięcznych rat w kwotach po 500 zł prowadziłaby do tego, że zasądzone świadczenie zostałoby spłacone dopiero po upływie ponad 14 lat co niewątpliwie prowadziłoby do dalszego pokrzywdzenia strony powodowej w skutek nadmiernego uprzywilejowania pozwanej, po stronie której nie zachodzą żadne nadzwyczajne okoliczności.

Z powyższych względów Sąd oddalił wniosek pozwanej o rozłożenie świadczenia na raty, o czym orzekł jak w pkt III sentencji wyroku.

Rozstrzygając o kosztach Sąd miał na uwadze, że strony były reprezentowane przez profesjonalnych pełnomocników na wynagrodzenie których poniosły po 14.400 zł, powód uiścił opłatę od pozwu w kwocie 6.134 zł oraz, że z dochodzonego pozwem roszczenia w kwocie 490.706,28 zł w wyroku zasądzona została kwota 88.167,66 zł. Oznacza to, iż powód wygrał sprawę w około 18% co przemawia za stosunkowym rozdzieleniem kosztów o który mowa w art. 100 k.p.c. Należy zauważyć, że powód cofając pozew co do kwoty 402.538,62 zł przegrał w tym zakresie sprawę. Cofając pozew w części strona powodowa zrezygnowała w ten sposób z dalszego popierania dotychczasowych żądań, co należy interpretować jako przegranie procesu. Stroną wygrywającą spór w części cofniętej jest w takim przypadku strona pozwana, która ma prawo żądać zwrotu poniesionych przez nią kosztów wywołanych wniesieniem pozwu przez podmiot, który następnie dobrowolnie zrezygnował z dalszego popierania swoich roszczeń przed Sądem (art. 203 § 2 i 3 k.p.c.). Wyjątkowo tylko obowiązek zwrotu kosztów może nie obciążać strony cofającej pozew. Ma to miejsce wówczas, gdy cofnięcie pozwu wynikało z zaspokojenia powoda przez przeciwnika w toku postępowania. W tym przypadku konieczne jest wykazanie przez cofającego pozew, że wniesienie tego pozwu było niezbędne do celowego dochodzenia praw lub celowej obrony (art. 98 § 1 k.p.c.). Z uwagi na to, że nie obciążenie powoda cofającego pozew kosztami postępowania jest wyjątkiem od zasady, w myśl której powód ponosi te koszty – to na nim spoczywa ciężar wykazania, że zachodzą wskazane wyżej, wyjątkowe okoliczności uzasadniające nie obciążenie go kosztami. Zgodnie z postanowieniem Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 2012 r. (sygn. akt II CZ 208/11, Lex nr 1214570) w wypadku cofnięcia pozwu obowiązek zwrotu kosztów procesu na rzecz pozwanego, na jego żądanie, obciąża powoda bez względu na przyczynę cofnięcia. Jednakże dopuszczalne jest odstępstwo od tej zasady w sytuacji, gdy

powód wykaże, że wystąpienie z powództwem było niezbędne dla celowego dochodzenia praw lub celowej obrony, z uwzględnieniem okoliczności istniejących w dacie wytoczenia pozwu. Dotyczy to zwłaszcza sytuacji, gdy cofnięcie pozwu jest konsekwencją zaspokojenia przez pozwanego wymagalnego w chwili wytoczenia powództwa roszczenia powoda. W rozumieniu przepisów o kosztach procesu (art. 98 k.p.c.) pozwanego należy uznać wówczas za stronę przegrywającą sprawę.

W niniejszej sprawie cofnięcie przez powoda pozwu w około 82 % w stosunku do pierwotnej wysokości żądania nie nastąpiło wskutek zaspokojenia powoda przez przeciwnika w toku postępowania lecz było wynikiem argumentów podniesionych przez pozwanego w sprzecznie od nakazu zapłaty, a dotyczących obowiązku naprawienia szkody w kwocie 402.538,62 zł jaki został nałożony na pozwaną w wyroku karnym. Obowiązek ten w dacie wytoczenia powództwa był już prawomocnie orzeczony, a zatem nie zachodziła uzasadniona podstawa do wytaczania powództwa o kwotę 402.538,62 zł. Wobec tego skoro łączne koszty sprawy wyniosły 34.934 zł (14.400 zł + 14.400 zł + 6.134 zł) to koszty uzasadnionej obrony pozwanej wyniosły 6.288 zł, a zatem należne są jej koszty w wysokości różnicy między kosztami poniesionymi, a kosztami uzasadnionej obrony.

Z uwagi na powyższe o kosztach Sąd orzekł jak w pkt IV sentencji wyroku.

SSO Małgorzata Franczak-Opiela